

REPUBLIKA SRBIJA
NARODNA SKUPŠTINA
PRVA SEDNICA
DRUGOG REDOVNOG ZASEDANJA
Treći dan rada
5. oktobar 2017. godine

(Sednica je počela u 10.05 časova. Predsedava Veroljub Arsić potpredsednik Narodne skupštine.)

*
* *

PREDSEDAVAJUĆI: Poštovane dame i gospodo narodni poslanici, nastavljamo rad Prve sednice Drugog redovnog zasedanja Narodne skupštine Republike Srbije u 2017. godini.

Na osnovu službene evidencije o prisutnosti narodnih poslanika konstatujem da sednici prisustvuje 90 narodnih poslanika.

Radi utvrđivanja broja narodnih poslanika prisutnih u sali, molim narodne poslanike da ubace svoje identifikacione kartice u poslaničke jedinice elektronskog sistema za glasanje.

Konstatujem da je primenom elektronskog sistema za glasanje utvrđeno da je u sali prisutan 91 narodni poslanik, odnosno da su prisutna najmanje 84 narodna poslanika i da postoje uslovi za rad Narodne skupštine.

Da li neko od predsednika, odnosno ovlašćenih predstavnika poslaničkih grupa želi da zatraži obaveštenje ili objašnjenje u skladu sa članom 287. Poslovnika? (Da.)

Reč ima narodni poslanik Sanda Rašković Ivić.

SANDA RAŠKOVIĆ IVIĆ: Hvala, gospodine predsedavajući.

Moje pitanje je za predsednicu Vlade, gospođu Anu Brnabić. Naime, ukoliko u narednih nekoliko dana ne stigne poštom još koja ponuda, tenderska komisija za prodaju „Galenike“ će se opredeljivati između dve kompanije, švajcarskog „Amikusa“ i brazilskog „Ensa“.

Moje pitanje predsednici Vlade jeste – zašto se „Galenika“ prodaje? „Galenika“ je najveći nacionalni proizvođač lekova. To je domaća fabrika koja je

svojevremeno proizvodila najširu paletu lekova, izvozila u afričke zemlje, izvozila u zemlje bivšeg Sovjetskog Saveza.

Zašto Vlada prodaje najvećeg domaćeg proizvođača lekova? Prodajom „Galenike“ mi ćemo ostati bez ijednog domaćeg proizvođača lekova. Postaćemo zavisni od uvoza, a znamo kako to izgleda. Postaćemo konzumenti a ne proizvođači koji mogu da proizvode one lekove koji su potrebni srpskom tržištu, na koje je srpsko tržište naviklo. Setimo se samo „Torlaka“, jer da je „Torlak“ ostao, danas se ne bi vodile diskusije da li decu treba vakcinisati ili ne treba. Nešto slično će nam se desiti i ako „Galenika“ postane privatna firma, bilo da se radi o Švajcarcima, Brazilcima ili nekom trećem.

Istina, fabrika ima negativni kapital od 152 miliona evra i prodaje se za samo jedan evro, uz uslov da se bankarima, kojima se duguje 75 miliona evra, taj dug otkupi za 25 miliona evra. Novi vlasnik će dovesti svoj menadžment i od „Galenike“ će napraviti uspešnu firmu koja će lako vratiti 25 miliona evra bankarima. Međutim, profit koji će ta firma uzimati neće ići u Srbiju. Profit će ići ili Švajcarcima, ili Brazilcima ili nekoj trećoj firmi. Mi imamo menadžere, menadžere koji su se odlično pokazali, kao npr. gospodin Babić iz „Hemofarma“. Ne favorizujem ga, navodim ga samo kao primer, ima i drugih koji su, sigurna sam, kadri da „Galeniku“ postavu na noge kako bismo mogli sačuvati našeg jedinog i najvećeg proizvođača lekova.

Dakle, moja pitanja su sledeća:

Prvo, zašto prodajete „Galeniku“? Da li ste svesni da će Srbija ostati bez domaće farmaceutske industrije? Da li ste svesni da nas time gurate u totalnu farmaceutsku zavisnost od stranaca i stavljate nas u poziciju konzumenta koji ni o čemu ne odlučuju, ni o onome šta Srbiji treba od paleta lekova, niti o cenama lekova? Jer kada imate domaću proizvodnju, onda se možete preko ministarstava i preko javnosti nekome obraćati, a u ovom slučaju ne možete da se obraćate nikome. Da li ste svesni da će još više zacariti uvoznički lobi koji će bez domaće konkurencije sada mirno i nekritično uvoziti lekove sumnjivog kvaliteta, jer njihov cilj nije lečenje stanovništva nego je njihov cilj brza zarada?

Drugo pitanje se odnosi na ministra inostranih poslova, gospodina Dačića, i predsednika Srbije, gospodina Vučića, a tiče se statusa Humanitarnog centra u Nišu.

Početak godine ministar inostranih poslova Dačić je na jednoj sednici rekao da se pitanje Humanitarnog centra mora rešiti, bilo da se Centar zatvori ili da mu se da poseban diplomatski status, i rekao je da će na prvoj narednoj sednici pitati tadašnjeg premijera Vučića šta će sa tim biti. Od toga je prošlo sedam, možda čak i osam meseci, a ništa se nije desilo. Vidim, stigla su i dva „miga“ – doduše, nisu remontovana, ali su stigla – međutim, o Humanitarnom centru nema ni reči.

Moje pitanje je za ministra Dačića i predsednika Vučića – šta ste odlučili da uradite sa Humanitarnim centrom i kada ste odlučili da uradite to što ste odlučili da uradite?

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Marinika Tepić.

Izvolite.

MARINIKA TEPIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući.

Imam dva pitanja. Prvo upućujem predsednici Narodne skupštine, gospođi Gojković. Odnosi se na prošlonedeljni dan kada smo prethodno obrazlagali amandmane na obrazovne zakone a potom u večernjim satima otpočeli i završili glasanje. To je bio 27. septembar, kada se, u tom danu, oko deset do dva ispostavilo da više ne postoji Poslovníkom određeno vreme za obrazlaganje amandmana narodnih poslanika koji su bili predlagači tih amandmana. Odnosno, u to vreme, dakle oko deset do dvanaest je predsednica Narodne skupštine obavestila da je to desetočasovno vreme predviđeno Poslovníkom isteklo.

Reakcija gotovo svih poslanika opozicije koji su pretežno i predlagači amandmana bila je da to nije tačno i da je nama to vreme ukradeno s obzirom na to da smo praćenjem i direktnim uvidom u podatke tehničke službe Narodne skupštine videli da je preostalo još više od 200 minuta, odnosno gotovo četiri sata za obrazlaganje amandmana.

Nezvanično smo čuli podatak da je predsednica Gojković vreme potrošeno za obrazlaganje amandmana pratila i evidentirala lično i ručno. Mene zanima da li je to tačno. Ukoliko je tačno – jer drugo objašnjenje ne postoji da bi neko tvrdio da više vremena nemamo i da nam oduzme više od četiri sata rasprave i da se uopšte ni ne raspravlja o Zakonu o visokom obrazovanju, odnosno o amandmanima – tražim od predsednice Gojković da mi dostavi tu evidenciju, dakle fotokopije njene ručne i lične evidencije, i takođe tražim od nje, pretpostavljam da će da joj pomognu tehničke službe, da nam dostavi podatke koliko je ukupno poslanika obrazlagalo amandmane prošle nedelje i koliko je trajalo obrazlaganje svih njihovih amandmana pojedinačno.

Dakle, želim da dobijem spisak svih narodnih poslanika koji su obrazlagali svoje amandmane na obrazovne zakone i pored toga da stoji vreme koje su oni utrošili u obrazlaganju svojih amandmana kako bismo konačno imali tačan podatak da li je tehnička služba zakazala ili nije. A ja ne verujem da je tehnička služba zakazala; imam opravdanu sumnju da nam je ukradeno četvoročasovno vreme za obrazlaganje amandmana.

Sledeće moje pitanje odnosi se na današnji datum. Danas je jedan vrlo značajan datum, a to je 5. oktobar, kada se navršava 17. godina od kada je više od 700.000 građana Republike Srbije iskazalo svoj gnev na ulicama Beograda

izašavši, u pokušaju da se suprotstave krađi izbora, odnosno prekrajanju izborne volje, protiv tadašnjeg lidera Slobodana Miloševića i svih onih koji su mu dotada pomagali u vođenju katastrofalne politike – ne samo Socijalističke partije Srbije već i Srpske radikalne stranke, od kojih većina ljudi danas vodi ovu zemlju, tako da...

(Predsedavajući: Koleginice Marinika, niste rekli kome postavljate drugo pitanje.)

Moje pitanje, u skladu sa svim ovim okolnostima, upućujem predsednici Vlade i svim članovima Vlade – da mi odgovore, pojedinačno i ponaosob, šta su oni radili 5. oktobra 2000. godine, gde su bili 5. oktobra 2000. godine. Za neke znamo, kao što je ministar Knežević ili ministar Ljajić, pa i gospođa Zorana Mihajlović, ali tražim pojedinačno od svih ministara da nam kažu gde su bili i šta su radili 5. oktobra 2000. godine.

Ujedno koristim priliku da svim svesnim građanima Republike Srbije čestitam taj 5. oktobar i da ga nikada ne zaboravimo. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Prosledićemo vaše drugo pitanje, koleginice Marinika, samo ne znam da li članovi Vlade imaju pravo da odgovore, s obzirom na to da, gde su bili 5. oktobra 2000. godine, kada je gorela ova zgrada, nije iz delokruga njihove javne funkcije.

Reč ima narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

NATAŠA Sp. JOVANOVIĆ: Gospodine Arsiću, koristim poslovničku mogućnost da u ime Poslaničke grupe SRS zatražim obaveštenje i objašnjenje od predsednika Republike Aleksandra Vučića i premijera Ane Brnabić.

Zamoliću vas, gospodine Arsiću, pošto vidim da ste od jutros revnosni, da ovo moje pitanje, odnosno pitanje nas srpskih radikala, prosledite pod oznakom „hitno“. Hitnost traženja objašnjenja je u tome što je situacija više nego alarmantna i zato što smo iz medija juče obavešteni da će Vlada Republike Srbije, odnosno Ana Brnabić lično, u Briselu 10. ili 11. oktobra neprijateljima iz Evropske unije da uruči pismo sa određenim pitanjem. I, zamislite, oni će da pitaju EU da li je prekršila međunarodno pravo u slučaju Kosova i Metohije, posle svih ovih šokantnih događaja i njihovog stava po pitanju Katalonije.

Gospodine Arsiću, zato je naše pitanje Vučiću i Ani Brnabić – dokle ćete više da obmanjujete srpski narod kada je svima dobro poznato, Vučiću kao pravniku, premijer Srbije takođe to mora da zna jer je zadužena za vođenje spoljne politike ove zemlje, da međunarodna deklaracija o odnosima između država podrazumeva da svaka država ima pravo na zaštitu svog suvereniteta i teritorijalnog integriteta?

Takođe, ta opšta deklaracija, koju svaki student pravnog fakulteta zna, takođe propisuje da u slučaju nepoštovanja međunarodnog prava država članica, u ovom slučaju Ujedinjenih nacija, što je Srbija, jer Savet bezbednosti UN i

Rezolucija 1244 je ono što treba da štiti naš teritorijalni integritet, dakle u ovom slučaju Srbija treba da prekine momentalno svaki dalji kontakt sa Briselom, koji ide na dalje rasparčavanje i koji će u jednom trenutku pred Vučića i pred Brnabić, odnosno pred sve vas koji ćutite na sve ovo i raspravljate o nebitnim i nevažnim zakonima po ovu zemlju, da dođu i da vam daju dokument za potpisivanje nezavisnosti i konačnog otcepljenja naše južne srpske pokrajine. Da je to tačno govore svi njihovi potezi dosada i svi vaši potezi u proteklih pet ili šest godina od kada ste na vlasti.

Podsetiću naše građane, još 2014. godine Evropska unija, koja ima nameru da istrgne Kosovo i Metohiju iz sastava Srbije, posle priznanja tzv. nezavisnosti te terorističke šiptarske tvorevine propisala je Deklaraciju o sveobuhvatnom rešenju za Kosovo, kako oni kažu. I vi ste to prihvatili. Šta je to drugo nego uvod u priznanje?

Dokle će Aleksandar Vučić kao predsednik Srbije da vodi takvu politiku? – to je naše pitanje i zahtev za objašnjenje.

Mi tražimo da se momentalno prekine svaki dalji kontakt sa Briselom i sa zvaničnicima Evropske unije, da se okrenete onima koji su naši prijatelji, a to je bratska Ruska Federacija, koja nam, dok nam oni sve ovo rade i tako nas ponižavaju i dodatno vrše pritisak na Srbiju, šalje najmodernije naoružanje, a to je samo jedan u nizu paketa vojne opreme koja treba da stigne u slučaju da imamo takve odnose sa Ruskom Federacijom.

Gospodine Arsiću, od kada smo u ovom sazivu Narodne skupštine, to je od 3. juna 2016. godine, Poslanička grupa Srpske radikalne stranke je na ovakva pitanja, a upozoravali smo na ovo još ranije, i naš predsednik i drugi narodni poslanici koji su postavljali pitanja vezana za južnu srpsku pokrajinu, dobila odgovora – nula. Dakle, nijedan odgovor nismo dobili.

Takođe, gospodine Arsiću, i vi kao potpredsednik iz vladajuće koalicije, i Maja Gojković i, pošto sada nije tu, Martinović, bili ste dužni, gospodo, od Vlade Republike Srbije da tražite da nam pošalje godišnji izveštaj o svom radu, pa da mi postavljamo pitanja ovde predsedniku Vlade a ne da oni pitaju neprijatelje iz Evropske unije kako dalje nameravaju da nam otimaju Kosovo i Metohiju, da nas ponižavaju i da uništavaju našu zemlju.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Enis Imamović.

Izvolite.

ENIS IMAMOVIĆ: Hvala, uvaženi predsedavajući.

Kao poslanici SDA Sandžaka, predstavnici Bošnjaka, danas imamo dva pitanja, koja su od izuzetne važnosti za naš narod.

Prvo pitanje upućujem ministru policije Nebojši Stefanoviću i od njega tražim da objasni svoju sramnu izjavu u kojoj kao visoki državni funkcioner

iznosi laži o brutalnom ubistvu mladića iz Tutina Fahrudina Skarepa, koga je ubio uniformisani policajac Republike Srbije. Ministar je u svojoj izjavi rekao: „Kriminalac je pucao na njih, a njihova zakonska obaveza je da potegnu oružje i da brane svoj život. Ti ljudi su posebno obučeni i, kada oni potegnu oružje, očigledno je da je postojao dobar razlog“. Zbog ovakvih laži u normalnim zemljama policajac ili sam podnosi ostavku ili biva smenjen sa te funkcije.

Pored toga, Stefanović kao visoki zvaničnik ove države iznosi zaključak i praktično diktira tužilaštvu i sudijama kako da se ponašaju u vezi sa ovim slučajem i kaže „da su ti policajci branili svoj život i postupili u skladu sa zakonom“. Odakle njemu pravo da iznosi ovakve zaključke pre nego što se završi istraga i pre nego što se završi suđenje?

Ujedno tražim od ministra Stefanovića da nam dostavi kompletan izveštaj policije u vezi sa ovim slučajem, kao i nalaze veštaka.

Mi godinama unazad upozoravamo da su brojni nerešeni zločini nad Bošnjacima u Sandžaku ohrabrenje za činjenje novih zločina i ovo je upravo dokaz tome. Izostanak kazne za ubistvo Rama Berbe, za izvršioce i nalogodavce otmica u Štrpcima i Sjeverinu stvorilo je izopačenu svest da se Bošnjaci u Sandžaku mogu ubijati bez ikakve kazne i bez ikakvog razloga ukoliko nosiš značku ili uniformu.

Nebrojano puta dosada smo pozivali da se rasvetle ubistva Enesa Ajdinovića, Haruna Alića, taksiste Mirze Radonjice, te ubistvo Avda Šutkovića, sve u centru grada Novog Pazara. Međutim, te istrage godinama ne mrdaju sa mrtve tačke, što najbolje pokazuje katastrofalno stanje policije u Sandžaku i njihov odnos prema Bošnjacima, koji su žrtve najsvirepijih zločina.

Mi pružamo apsolutnu podršku građanima i pozivamo ih da svoje nezadovoljstvo i protest izraze na miran i dostojanstven način i da ne nasedaju na provokacije ministra policije koje iznosi u ovim izjavama kako ovaj slučaj ne bi bio zloupotrebljen za dalje širenje međunacionalne netrpeljivosti.

Drugo pitanje. Vlada Srbije je pre dva dana poslala Haškom tribunalu garancije za puštanje na slobodu Ratka Mladića. Pitanje u vezi sa tim upućujem ministarki pravde Neli Kuburović. Ne znam kako će neki Bošnjaci u ovoj Skupštini nastaviti da podržavaju ovu Vladu, koja pruža garancije za puštanje na slobodu zločinca koji je rukovodio izvršenjem genocida nad Bošnjacima u Srebrenici. Među bošnjačkim poslanicima... (Isključen mikrofoni.)

PREDSEDAVAJUĆI: Kolega Imamoviću – vratiću vam reč – ja vas molim da ne dajete kvalifikacije. Znači, osumnjičen, to prihvatam, ali konačno presuđeno, bez odluke suda, to ne.

Imate još 90 sekundi. Izvolite.

ENIS IMAMOVIĆ: Znam da je vama teško da slušate pet minuta stvari sa kojima Bošnjaci žive 20 godina, ali strpite se malo.

Ja kao legitimni predstavnik Bošnjaka tražim od ministarke pravde da kaže na osnovu čega je dala garancije za puštanje na slobodu Ratka Mladića, da li je ova Vlada vodila računa o interesima i osećanjima građana Republike Srbije bošnjačke nacionalnosti kada je dala garancije za puštanje ovog ratnog zločinca i kakve je garancije mogla da pruži Vlada u državi koja je 16 godina skrivala Ratka Mladića i Radovana Karadžića.

Ja pozivam kolege, bošnjačke poslanike u ovoj Skupštini, da koliko već danas uskrate podršku ovoj Vladi, koja štiti i daje garancije za puštanje na slobodu ratnog zločinca. Ovo je dokaz da su Vučićevi pozivi na dijalog sa Bošnjacima samo predstava za Evropu i za naivne Bošnjake. Ne znam kako će sada moći da kaže da se on zalaže za dobar odnos sa bošnjačkim narodom i sa Bosnom i Hercegovinom. On je svojevremeno proglašavao ovu Skupštinu sigurnom kućom, lepio plakate „Bulevar Ratka Mladića“, tako da je ovaj potez samo još jedan u nizu provokacija na račun bošnjačkog naroda i na račun države Bosne i Hercegovine.

(Predsedavajući: Privodite kraju, kolega Imamoviću.)

Ovo su pitanja koja su izuzetno važna... (Isključen mikrofon)

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Milija Miletić.

Izvolite.

MILIJA MILETIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Kao srpski domaćin, ja ću da postavim jedno pitanje veoma bitno za nas u Srbiji, za sve nas koji, u prvom planu, volimo i poštujemo žene.

Pošto znamo da je 1995. godine na Konferenciji žena u Pekingu donesena odluka da se 15. oktobar obeležava kao Dan žena na selu, samim tim je data velika pažnja našim ženama koje žive na selu, moje pitanje je – da li će Vlada ili nadležno ministarstvo obeležiti 15. oktobar kao Dan žena na selu?

Naša Vlada i naš predsednik, gospodin Vučić, kada je sa mnom i mojim kolegama bio u mom kraju, govorio je da moramo staviti akcenat na žene na selu, na naše žene, i kada dođe vreme da uposlimo siromašne opštine, uvek moramo gledati da obezbedimo radna mesta za žene.

Za mene kao čoveka iz Svrljiga, kao srpskog domaćina, uvek je bilo pravilo da poštujem ženu, da poštujem žene, jer znam da iza svakog od nas, iza svih muškaraca stoje uspešne, korektne i dobre žene. Naše žene na selu su u veoma teškoj situaciji, jer svi znamo da nemaju mogućnosti da, kao žene u gradu, sebi obezbede osnovne životne uslove, zbog toga što su uslovi života u selima malo drugačiji nego što su u gradu.

Molio bih da mi ne zamere kolegice – jer znam da sve kolegice ovde u Skupštini misle isto što i ja – svi znamo da našim ženama na selu moramo obezbediti bolje uslove života, moramo im obezbediti bolje zdravstveno

osiguranje. Znamo da i naša Vlada, sadašnja, i naš ministar pripremaju zakon kojim će se dati mogućnost da se ženama na selu obezbedi da imaju naknadu za porodijsko, da naša deca koja se tamo rađaju imaju pravo na dečiji dodatak.

Još jedno moje pitanje je – da li će taj zakon biti uskoro u Skupštini, da ga izglasamo, da našim ženama na selu obezbedimo budućnost? Siguran sam da ćemo zajedno sa Ministarstvom bez portfelja dr Slavice Đukić Dejanović imati mogućnost da ženama na selu obezbedimo mnogo bolje uslove, da tamo mogu da privređuju, da rade i da od svog rada mogu da žive.

Znamo po statistici da u svetu ima blizu jedne četvrtine žena koje žive na selu. U siromašnim područjima sveta ima preko 43% žena koje žive na selu. Kod nas u Srbiji žene na selu se trude da budu društveno korisne – pomažu svojoj porodici, uvek su na njivi, na livadi, u kući rade, a uvek kada treba, pomažu i svojim starima.

Baš zbog toga ja sam siguran da ćemo ovde u narednom periodu imati zakone koji će dati doprinosa da našim ženama na selu obezbedimo bolje uslove da žive. Ja ću, kao i uvek, staviti akcenat na jugoistok Srbije; tamo se moraju obezbediti mnogo veća sredstva za žene na selu jer tamo one mnogo teže žive nego u ostalim delovima Srbije.

Konkretno pitanje je postavljeno i ja bih pozvao sve kolege i kolegice da damo maksimalnu podršku našim ženama na selu, baš zbog toga što su one stub našeg društva, stub naše Srbije. Još jednom kažem – predsednik Srbije gospodin Vučić je sa mnom na sastanku, koji je bio pre mesec dana, rekao da moramo staviti akcenat na to da uposlimo naše žene i da posebno uposlimo naše žene na selu. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, kolega Miletiću.

Reč ima narodni poslanik Marko Đurišić.

Izvolite.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala, predsedavajući.

Moje pitanje je za ministra unutrašnjih poslova, gospodina dr Nebojšu Stefanovića. Naime, da li je on svesno ili nesvesno dovodio građane u zabludu pre šest meseci kada je za vreme protesta, koji su posle predsedničkih izbora u Beogradu spontano bili organizovani, izjavio da nikakve mere protiv učesnika protesta neće biti preduzimate, da je Srbija demokratska zemlja i da svako ima pravo da izražava svoje nezadovoljstvo?

Rekao je da policija nema nameru da povredi bilo koga na bilo koji način, pa i kod ovih neprijavljenih skupova, ali da policija nije u stanju da zaštiti građane jer je protest nenajavljen. Šest meseci posle ove njegove izjave, pošto su protesti trajali mesec dana, bili su mirni i demokratski, završili su se kako su se završili, javnost Srbije je upoznata da su mladi ljudi koji su bili na tim protestima

dobili prekršajne prijave i treba da se pojave kod sudije za prekršaje zato što su kršili Zakon o javnom okupljanju.

Zato postavljam pitanje ministru Stefanoviću – da li je on svesno ili nesvesno izneo neistinu kada je rekao da nikakve mere protiv građana koji se skupljaju tada na ulici neće biti preduzimate?

Nažalost, ja verujem da je to uradio svesno, jer nije prvi put da ministar Stefanović ne govori istinu. Ne govori istinu kada kaže da ne zna ko su „kompletni idioti“ iz Savamale... (Isključen mikrofoni)

PRESEDAVAJUĆI: Kolega Đurišiću, ja vas molim da postavite pitanje, bez odgovora. Vi dajete i odgovor i postavljate pitanje.

(Marko Đurišić: Samo slušajte pažljivo, gospodine Arsiću, i biće vam jasno.)

Ja jako pažljivo slušam.

Zatražite ponovo reč, dobićete je, nema problema.

(Marko Đurišić: Ako vam dosada nije jasno, pustite me još tri minuta da pojasnim suštinu pitanja.)

Da objasnite suštinu pitanja? Hajde, pokušajte.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala vam, potpredsedniče.

Znači, ministar Stefanović svaki dan izlazi u javnost i daje određene izjave i problem je što posle izvesnog vremena vidimo da njegove izjave nisu bile istinite. Postavlja se onda pitanje na koji način građani Srbije treba da reaguju kad čuju neku izjavu ministra Stefanovića – da li treba da budu zabrinuti kada on kaže da se država uspešno bori protiv kriminala i korupcije i da ima rezultate, a onda posle nekoliko meseci ili nedelja se vidi da tih rezultata nema; kad kaže da je stanje na ulicama Srbije mirno, a onda vidimo ubistva u mafijaškom stilu; kada kaže da će se policija obračunati sa najvećim kriminalcima, dilerima droge, a onda vidimo da se oni puštaju na slobodu; kad kaže da će se država obračunati sa huliganima u sportskim klubovima, a onda vidimo da nema snage da se država obračuna sa huliganima, verovatno zato što je u nekom posebnom odnosu sa njima.

Jako su ozbiljne stvari. Građani Srbije plaćaju visoku cenu, ugrožena im je lična bezbednost zbog ovakvog postupanja, pre svega, ministra unutrašnjih poslova. Ministar unutrašnjih poslova je, kada je policija došla u sedište jedne političke organizacije, rekao da to nije istina, a onda se posle nekoliko sati videlo da je istina, jer se pojavio video-snimak.

Možda je moje pitanje bilo retoričko, da je on bio svestan ili nesvestan kada je izgovorio ovo što je izgovorio. Očigledno je da svakodnevno i ministar Stefanović i drugi članovi Vlade i predsednik Republike obmanjuju građane Republike Srbije. Zato ovaj parlament i ovaj mali deo postavljanja pitanja služi

da građanima Srbije ukažemo na sve one laži koje im se svakodnevno serviraju od vrha srpske države.

(Srbislav Filipović: Kako ćemo ovo da pošaljemo? Kako će da odgovori na ovo pitanje?)

(Marko Đurišić: Ćuti, konju!)

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Đurišiću, izričem vam opomenu zato što ste kolegu poslanika nazvali konjem.

(Marko Đurišić: Šta je on meni rekao, Arsiću? Njemu opomenu, pa onda meni.)

Reč ima narodni poslanik Gordana Čomić.

(Marko Đurišić: Šta je on meni rekao?)

Molim vas, kolega Đurišiću, ništa vam nije rekao.

(Srbislav Filipović: Đurišiću, kad se napiješ, konji ti se priviđaju. Nemoj da te ritne konj.)

(Marko Đurišić: Ništa mi nije rekao? Ni ja njemu onda nisam ništa rekao.)

Svi su čuli da ste kolegu nazvali konjem.

(Marko Đurišić: Kako vas nije sramota?)

Reč ima narodni poslanik Gordana Čomić.

Izvolite.

GORDANA ČOMIĆ: Zahvaljujem.

Moje pitanje će biti u vezi sa trenutnom atmosferom u Narodnoj skupštini, kad se misli da se može samovoljom a ne vladavinom prava, te bih molila kolege da pažljivo saslušaju pitanje, pošto će ovih pitanja biti često i svaki dan.

Molim vas da probate poslanicima da kažete da ne viču na kolege poslanike, da im ne viču „sedi dole!“, da ne urlaju za poslanicima koji izlaze ili ulaze u salu.

PRESEDAVAJUĆI: Koleginice Čomić, taj posao ostavite meni, a vi postavite pitanje.

GORDANA ČOMIĆ: Pa da ga radite, ja bih ga ostavila; ali ga ne radite, to je malo problem. Biće zajednički problem svima u mesecima koji dolaze.

Zaista vas molim da vrlo pažljivo saslušamo pitanje koje imam da postavim ministarki za evropske integracije Jadranki Joksimović i šefici Pregovaračkog tima Tanji Miščević. Radi se o mom zahtevu da mi se dostave datumi, plan datuma za primenu akcionog plana za poglavlja 23 i 24 – „Pravosuđe i osnovna prava“, „Pravda, sloboda i bezbednost“.

Danas je 5. oktobar, dan koji je bio prekretnica u Srbiji, dan koji je utemeljio evropsku politiku Srbije, čija je Vlada politički izvođač. Peti oktobar baštini vladajuća koalicija koju čini SNS, SPS i sve druge stranke u Vladi koje su

i doprinele da ovog evropskog dana u Srbiji bude i da evropske politike u Srbiji bude.

Osamdeset i sedam dana pred nama je rok za primenu akcionog plana za poglavlja 23 i 24. Lakoća kojom se u Srbiji odmahuje na realizaciju onoga na šta se Srbija obavezala je dosad prolazila, iz raznih razloga. Više ne prolazi; taj medeni mesec je završen.

Znam da ministarka vredno radi i da podnosi izveštaj Odboru za evropske integracije, ali meni ne treba ovim pitanjem njen izveštaj. Meni trebaju, ponavljam, datumi u sledećih 87 dana kako će biti primenjeni akcioni planovi za poglavlja 23 i 24.

Obavezali smo se na reformu pravosuđa, obavezali smo se na izmene zakona koje se tiču i sudija i tužilaca, obavezali smo se na donošenje novog zakonskog okvira kada su u pitanju manjine, kada je u pitanju rodna ravnopravnost, kada je u pitanju zaštita podataka o ličnosti, kada je u pitanju visokotehnoški kriminal. Vlada je dužna Skupštini datume za te zakonske okvire da bi akcioni plan bio primenjen. Da ne pominjem da smo se obavezali na promene Ustava do kraja 2017. godine.

Uz zahtev da znam datume za kad se Vlada odlučila da kroz svoja tela primeni akcione planove 23 i 24...

Ja vas molim da ovo jako ozbiljno shvatite. Možete da mi se rugate. Nećete se rugati kada se Bundestag konstituiše pa vam to budu rekli nemački poslanici. Meni se rugajte, ja ne marim, ali taj posao mora biti obavljen i ovoj Skupštini Vlada je dužna te datume.

Uz zahtev za datume o primeni akcionih planova za poglavlja 23 i 24 podsećam sve nas na jednu zajedničku obavezu, na koju smo se takođe obavezali, a to je donošenje etičkog kodeksa za poslanike. Ja mogu da se pravim da ne znam ko je za to zadužen pa da pitam predsednicu Skupštine ili nekog drugog, ali neću to da radim, jer je to naša zajednička obaveza, a to možemo da uradimo.

Srbija ima u EU mnogo prijatelja; nema nijednog prijatelja koji je rekao jednu dobru rečenicu o stanju medija i stanju vladavine prava u Srbiji za poslednjih godinu dana. Nemojte dozvoliti da vas samovolja i volja za ruganjem vladavini prava udalji od onog na šta se Srbija obavezala, a to je akcioni plan za poglavlja 23 i 24.

Imamo 87 dana da pošaljemo dobre vesti u EU i da dobra vest bude da se Vlada obratila meni sa odgovorom o tome koji su datumi u sledećih 87 dana za primenu akcionih planova za poglavlja 23 i 24.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Branka Stamenković.

BRANKA STAMENKOVIĆ: Hvala.

Moje prvo pitanje je za predsedavajućeg Arsića – da li biste bili ljubazni, molila bih vas, da tokom mog obraćanja, ukoliko počne da se pravi velika buka u sali, iskoristite zvonice koje vam stoji na raspolaganju, pošto znate i sami da je bilo situacija u kojima sam morala da se nadvikujem? Unapred hvala.

Zatim, pitanja Poslaničke grupe Dosta je bilo imamo za donedavnog premijera a sadašnjeg predsednika Republike Srbije. Mi smo dosad u 28 navrata postavljali pitanja Aleksandru Vučiću; nismo dobili ni jedan jedini odgovor uprkos činjenici da je rok za odgovor 15 dana. Danas mu, 29. put, postavljamo tri pitanja i ponovo očekujemo odgovor; postavljaćemo mu pitanja sve dok ne dobijemo odgovore na ono što zanima građane koje ovde predstavljamo.

Prvo pitanje je – da li koalicijom SNS sa Haradinajem u stvari pravimo preduslov za izbacivanje preambule o Kosovu iz Ustava Republike Srbije?

Drugo pitanje je – da li će predsednik vratiti Skupštini na ponovno razmatranje Zakon o osnovama sistema obrazovanja i vaspitanja i Zakon o visokom obrazovanju s obzirom na to da prilikom njihovog usvajanja u Skupštini nije poštovana propisana procedura i da je narodnim poslanicima, a samim tim i građanima koje oni ovde predstavljaju, uskraćeno više od četiri sata rasprave o amandmanima kojima su težili da poboljšaju rešenja u tom zakonu?

Treće pitanje glasi – kada će konačno predsednik Republike Srbije početi da odgovara na pitanja koja mu postavljamo?

Zatim imamo pitanja za predsednicu Skupštine Maju Gojković. Njoj smo dosada u 19 navrata postavljali pitanja; ovo je 20. put da to činimo. Dosada nismo dobili ni jedan jedini odgovor uprkos činjenici da ona ima zakonski rok od 15 dana da na ta pitanja odgovori. Zato prvo pitanje sada, u ovom 20. obraćanju, glasi – kada ćemo konačno dobiti odgovore na ta pitanja?

Drugo pitanje za predsednicu Gojković glasi – kada će se javno izviniti generalnoj sekretarki Svetislavi Bulajić za uvrede i poniženja koje je izgovorila tokom direktnog prenosa skupštinskog zasedanja u Republici Srbiji? Mislim da bi bilo dobro da to učini javno, sa iste ove skupštinske govornice sa koje su uvrede i stigle, jer bismo tako poslali poruku iz ovog doma da uvrede, poniženja i mobinzi nisu prihvatljiva ponašanja u našem društvu i da mi to primerom u Narodnoj skupštini pokazujemo.

Treće pitanje je – kada će konačno početi da se održavaju redovni kolegijumi? Kada ćemo konačno dobiti plan rada Skupštine, godišnji plan rada, kao što to Poslovnik zapoveda? Mi godinu i po dana, od 3. juna prošle godine, radimo stihijski, po hitnom postupku, u objedinjenim raspravama, ne znajući danas koji će nam uopšte zakoni biti na dnevnom redu naredne nedelje, a da vam ne pričam da mi u stvari treba da znamo po šest meseci unapred da bismo mogli kvalitetno da se spremimo za raspravu i kvalitetne amandmane da primenimo.

Stoga pitamo predsednicu Gojković dokle će na taj perfidni način da sabotira kvalitetan rad Skupštine.

Hvala najlepše i hvala kolegama što ste bili tihi.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Srđan Nogo.

SRĐAN NOGO: Na moja pitanja ne sme niko da odgovori, ali bože moj, ja moram da ih postavim.

Prvo pitanje za Aleksandra Vučića koordinatora službi bezbednosti, direktora BIA Bratislava Gašića i načelnika VBA – da li naše službe rade bezbednosne procene i kako rade te bezbednosne procene? Ovo nije vezano samo za moje prethodno pitanje za bezbednosnu procenu Ane Brnabić, već me zanima kakvu su bezbednosnu procenu prošli Nenad Kovač zvani Neša Roming i Sava Terzić, lica koja saraduju sa najvišim državnim organima u poslovima, recimo, e-inspektora sa svim inspekcijskim upravama, sa Ministarstvom za državnu upravu i lokalnu samoupravu, saraduju sa vojskom, sa policijom, sa službama bezbednosti, jer se njihovi softveri koriste u svim državnim organima, mislim i u Narodnoj skupštini.

Godine 2001. Sava Terzić kao direktor preduzeća „Certus“, ta firma nije mogla da dobije posao uvođenja elektronskih brava u Centralni zatvor zato što nije prošao bezbednosnu proveru jer je osuđen da je 1994. godine krao šoferšajbne. Sada taj čovek može da saraduje sa najvišim državnim organima, gde je potreban najveći stepen bezbednosne procene, a od 2006/2007. godine do danas on i Nenad Kovač su glavni perači para za sve narko-kartele u Srbiji. Imate ih na snimcima „Balkanskog ratnika“, koje su te iste službe bezbednosti snimile na zakonit način u zakonitom postupku. Ali oni saraduju i sa najvišim državnim organima pa me zanima kako.

Drugo pitanje je za ministra privrede i direktora APR. Objasnite mi kako je po zakonu moguće da jedna firma d.o.o. bude vlasnik sebe same. Naime, od 2014. godine do danas „Lanus“, privredno društvo d.o.o., 66% je vlasništvo same sebe. To je nemoguće po zakonu. Zakon propisuje da manji deo možete biti vlasnik, i to u kratkom vremenskom periodu, ili se taj deo briše. Da li se kriju pravi vlasnici „Lanusa“? Iza tih 66%, iza povezanih lica koji vode do Holandije, da li se kriju Nenad Kovač, naravno, on je pravi vlasnik „Lanusa“, ali i neki političari – Goran Vesić, Siniša Mali, Nikola Petrović, kum Nenada Kovača i ko još?

Ovo pitanje postavljam inspirisan medijskim navodima da se sprema nekakvo hapšenje Draganu Đilasu, pa sam hteo da kažem da Dragan Đilas sigurno ne mora da brine da će biti uhapšen, jer mu je jedan čovek garancija – Nenad Kovač. Nenad Kovač je bio njegov poslovni partner i do 2014. godine su zajedno radili, upravo preko tog „Lanusa“, ali od 2014. godine ulaze u taj posao

Siniša Mali, Goran Vesić, odranije, naravno, i Nikola Petrović i odranije, naravno, Aleksandar Vučić.

PRESEDAVAJUĆI: Kolega, ja još uvek ne razumem i ne čujem vaše pitanje.

SRĐAN NOGO: Čuli ste. Tako da, ako bi se hapsio Dragan Đilas, morao bi i Vučić da uhapsi samog sebe.

Treće pitanje za ista lica, Kneževića i direktora APR. Kako je moguće da se izbriše jedno privredno društvo, „Certus“, i to dan posle mog pominjanja tog privrednog društva ovde u Skupštini, kada se glasalo za Anu Brnabić, kada sam nju pitao za vezu sa tim privrednim društvom, da se na telefonski poziv izbriše privredno društvo iako su u toku postupci i pred privrednim sudom i pred upravnim sudom vezani za to privredno društvo? Postoji krivična prijava protiv registratora Maglova za njegove brojne nezakonite radnje. Čovek na telefonski poziv unosi i briše podatke iz APR-a pa da mi se objasni kako je to moguće.

Kad smo već kod Save Terzića, pitanje za nadležne službe bezbednosti vezano za dozvole i provere, a takođe i za tužilaštva. Naime, Sava Terzić je suvlasnik preduzeća „Globaltel“ i zakonski zastupnik, ima 45% vlasništva, 55% vlasništva pripada „Pink internacionalu“. Da li je „Globaltel“ aplikacija za špijuniranje? Malo im je jedan špijunski centar koji imaju Nenad Kovač i Nikola Petrović u Žarkovu, gde su ga prebacili iz Oblakovske ulice, nego sada imaju još jednu aplikaciju ...

(Isključen mikrofon.)

(Srđan Nogo: Zašto ste me isključili?)

PRESEDAVAJUĆI: Zato što ne postavljate pitanje.

(Srđan Nogo: Postavio sam pitanje.)

Ne, niste postavili pitanje, vi ste dali komentar.

Reč ima narodni poslanik Aleksandar...

(Srđan Nogo: Molim vas, ukrali ste mi jedan i po minut. Ovo je opstrukcija. Neću da dozvolim ...)

Gospodine Nogo, izričem vam opomenu.

(Srđan Nogo: Šta ovo radite? Ja se neću pomeriti odavde.)

Imate još jednu opomenu.

(Srđan Nogo: Ovo je skandal i sramota. I nemate pravo. Pitao sam nadležne službe bezbednosti legitimno pitanje. Ne možete tako.)

Molim vas, kolega Nogo, dozvolite da sednica nastavi svojim tokom.

(Srđan Nogo: Neću vam dozvoliti, radim ono što mi po Poslovniku pripada. Gospodine Arsiću, nije vam tata u amanet ostavio Skupštinu.)

Gospodine Nogo, oduzeta vam je i reč, kao treća opomena; posle toga znate šta sleduje.

(Srđan Nogo: Ja se neću skloniti odavde. Znači, vi nemate pravo da ovo radite. Nemate pravo, gospodine Arsiću. Nije ovo vaše privatna skupština. Legitimna pitanja postavljam. To što je SNS strah zato je Aleksandar Vučić umešan u kriminal, to je vaša stvar. Ja imam pravo...)

Isključujem vas iz daljeg rada sednice i određujem pauzu u trajanju od tri minuta.

(Posle pauze.)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Kolega Nogo, prestanite. Ja vas molim da prestanete da vređate narodne poslanike i da tražite... Pokušavate u Narodnoj skupštini da napravite situaciju da provokacijama naterate ostale poslanike da vas napadnu fizički.

(Srđan Nogo: Pa ajde, neka me napadnu.)

Pa neće niko da vas napadne fizički, poslanici su uglavnom pristojni ljudi...

(Srđan Nogo: Vi to meni pretite da će mene neko da napadne?)

Ja vas molim da Narodna skupština nastavi sa daljim radom.

(Srđan Nogo: A ja vas molim da mi vratite minut i po vremena koje mi je preostalo. Nemojte vi meni da uskraćujete vreme.)

Kolega Markoviću, hoćete da postavite pitanje?

(Srđan Nogo: Meni Poslovnik nalaže da mi se vrati vreme.)

Izvolite.

ALEKSANDAR MARKOVIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući, ali vas pre prelaska na poslaničko pitanje molim da obezbedite uslove da mogu da govorim.

(Srđan Nogo: Kakvo je ovo ponašanje? Ja nisam dobio svoje vreme. Zovi Vučića i pitaj ga šta da radiš.)

Ja u ovom trenutku ne mogu da govorim; dok kolega galami tamo i rukama i nogama, ne mogu da se koncentrišem. Ugrožena mi je bezbednost, pa vas molim da učinite sve ono što vam Poslovnik nalaže da mi omogućite da govorim.

PRESEDAVAJUĆI: Određujem pauzu u trajanju od deset minuta.

(Posle pauze.)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Nastavljamo dalje sa radom.

Reč ima narodni poslanik Marjana Maraš.

Izvolite.

MARJANA MARAŠ: Poštovani predsedavajući, dame i gospodo narodni poslanici ...

(Srđan Nogo: Ma kakva reč, ja imam još minut i po. Ako ne znate da vodite Skupštinu, ne treba da budete potpredsednik Skupštine.)

(Narodni poslanik Srđan Nogo prilazi govornici.)

PRESEDAVAJUĆI: Ne prilazite mi.

Molim da obezbeđenje narodne Skupštine uđe.

Ne prilazite mi, molim vas.

Prekidam rad na deset minuta.

(Posle pauze.)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Izvolite.

MARJANA MARAŠ: Poštovani predsedavajući, dame i gospodo narodni poslanici ...

(Srđan Nogo: Ja se izvinjavam, imam još minut i po vremena, nije vaša Skupština, nije vam ovo ništa privatno. Nemate pravo da mi to radite.)

PRESEDAVAJUĆI: Dame i gospodo narodni poslanici...

(Srđan Nogo: Gospodine Arsiću, ponovite ono što ste malopre meni rekli, hajde.)

Pauza jedan sat.

(Posle pauze – 12.45)

PRESEDAVNIK: Poštovani poslanici, evo da vam se obratim, pošto smo imali duže konsultacije i razgovor.

Bili su pozvani svi potpredsednici. Gordana Čomić iz nekih razloga nije mogla; nekako je došlo do nesporazuma, inače je bila pozvana.

Razgovarali smo i sa poslanikom Nogom i sa njegovim kolegama iz poslaničke grupe. Zaista sam pokušala da napravimo kompromis da bismo nastavili da radimo danas.

Biću iskrena, mislila sam da ćemo moći to da uradimo.

Malo jedno izvinjenje, iskrena ću biti, tražila sam od poslanika Srđana Noga, eto, ne da se izvini potpredsedniku, nego vama, poslanicima, zbog jednog dela incidenta koji se desio ovde dok nisam bila u sali, a s druge strane, iskazala sam spremnost da, ako se izgovori to izvinjenje u jednoj rečenici, onda nastavimo sa radom, da drugi poslanici postave pitanje, ima ih još dvoje na spisku, i da ja povučem sve mere koje su bile izrečene. Nismo mogli da se dogovorimo.

Ne želim da dovodim ljude iz obezbeđenja, policiju, u neprijatnu situaciju da moraju da izvrše ovde zadatke. Jeste to njihov posao, ali ne možemo da očekujemo tako nešto od ljudi. Nije korektno da Parlament ima takvu sliku.

Danas nećemo više raditi. Vidimo se sutra ujutru u 10.00 časova. Imaćemo uslove za rad i nastavićemo da radimo. Nisam spremna da prisustvujem nemilim scenama.

Hvala vam.

(Sednica je prekinuta u 12.50 časova.)